

RENAISSANCE VAN EEN OUDE ZOLDER

Een oude zolder ombouwen tot een aantrekkelijke leefruimte is allesbehalve een eenvoudige opdracht. Slaagt de architect er toch in, dan is het resultaat vaak verbluffend. Deze zolder onder de nok van een oud klooster is een inspirerend voorbeeld.

HET DAKSPANT
HEEFT DE VORM
VAN EEN OMGEKEERDE BOOT

In de zithoek merk je onder meer een Utrechtzetel op van Gerrit Rietveld.

Oude panden worden wel eens overgewaardeerd omdat ze een mooie kelder of zolder hebben. Maar als puntje bij paaltje komt, moet je wel bedenken dat je daar niet in gaat wonen. Een oncomfortabel huis met een prachtige kelder wordt nog geen leuke woning. Met zolders ligt dat anders, omdat je er met enkele ingrepen wel iets spannends kunt creëren, al is dat niet eenvoudig. De beste voorbeelden vind je in grote steden, waar zolders als gevolg van plaatsgebrek soms vernuftig worden gerenoveerd tot woonruimte.

ZOEKEN NAAR EVENWICHT

Deze riante zolder is in ieder geval een subliem voorbeeld. Het gaat om een ruimte van liefst 185 vierkante meter, boven het voormalige abdiskwartier van een oud klooster. Het gebouw zelf verkeerde vóór de werken in belabberde staat, maar de historische zolder met een prachtig spant, sprak meteen tot de verbeelding. "We wisten dat we er iets bijzonders mee konden aanvangen", legt de architect uit. "Ik hou van oude gebouwen met een ziel", gaat hij verder, maar het restaureren ervan is toch altijd een evenwichtsoefening. Je mag niet te hard ingrijpen en er een retrodecor van maken. Deze zolder gaven wij bewust een hedendaagse toets."

SPANNENDE LICHTINVAL

Het pand kreeg per niveau een aparte woonruimte. Alleen op de zolder werd ze opgevat als een loft. "Dat betekent dat we de ruimte zo veel mogelijk hebben opengelaten, voor het ruimtegevoel en om volop te kunnen genieten van het ritme van de dakspanten." Toch ligt het niet voor de hand om van een zolder een prettige woonruimte te maken. "Het hoofdprobleem is het licht", zegt de architect. Het hoge, gesloten dak is donker en dat maakt de ruimte 'onherbergzaam'. We moesten het licht op een mooie manier zien binnen te halen. Daarom brachten we glasvlakken aan tussen de balken, waardoor er een soort ateliersfeer gecreëerd wordt." Hier zie je dus geen dakvensters of klappramen.

“De natte cel staat als een geïsoleerde doos in de ruimte en raakt niet aan het gebinte. Op de kop van de woonruimte kwam een soort leefkeuken die uitsteekt op het terras. Om het dakspant, dat op een omgekeerde boot lijkt, als een sculptuur te exposeren, is alles eromheen heel zuiver wit en licht van structuur. Voor de vloer, voorzien van vloerverwarming, kozen we een met de troffel uitgestreken kalkbeton dat bijna wit is. Ook het merendeel van het meubilair is wit. Van de glaswand die toegang geeft tot het terras zie je het raam niet, waardoor je amper merkt dat het er is. Het voordeel van wit en het rakelings binnenkomende licht is dat je een heel gevoelig interieur kunt creëren, want bij wit is elke nuance van schaduw subtiel zichtbaar.”

In deze woonzolder hangt er dus altijd een spannende lichtinval, maar zonder overdaad, zonder de intimiteit van de ruimte te kwetsen. Er zijn nog voldoende intieme hoekjes die voor geborgenheid zorgen, wat de leefkwaliteit ten goede komt. Voor de architect hoeven oud en nieuw geen tegenpolen te zijn. Daarvan is deze zolder een fraai voorbeeld. •

DANKZIJ DE GLASVLAKKEN
TUSSEN DE BALKEN WORDT EEN WARE
ATELIERSFEER GECREËERD.

Foto's 1 & 2:
Het voordeel van wit en rakelings binnenkomend licht is dat je een heel gevoelig interieur kunt creëren: elke schaduw-nuance is subtiel zichtbaar.

Foto's 3 & 4:
De badkamer is een losse witte doos met daarachter de slaapruijme met een bed van Philippe Allaëys, de lamp Coen is van Böttcher + Hensler.

Foto 5:
De kook- en eethoek naast de dakdoorbreking voor het terras. Het riante dakterras bestaat uit een lichte en elegante betonstructuur.